

før. Jeg skal tillade mig at minde om, at Finansministeren i det radikale Ministerium en Gang brugte nogle lignende Udtalelser. Han brugte den Vending, at disse Skatter ere for Skatteyderne lettere og bekymmere, de komme lettere af med deres Skat, de føle den ikke saa stærkt. Men da Finansminister Brandes havde sagt dette, udtalte ærede Medlemmer, at Dr. Brandes var slaaet ind paa Højrepolitik i Toldspørgsmaalet; ja, i den samme Tale, som det ærede Medlem fra Esbjerg holdt, brugte han den Vending, at vi huskede jo, at det radikale Venstres Finansminister var Højrepolitiker med Hensyn til indirekte Beskatning, og, fortsatte han, han vilde selvfølgelig lukke den indirekte BeskatningsHane op for fuld Gab. Nej, det var netop Forskellen paa den daværende Finansminister og det nuværende Regeringsparti, at Finansminister Brandes, efter at han havde fremsat denne rent teoretiske Betragtning om, at indirekte Skatter maaske ere lettere at faa ind, udtrykkelig udtalte: „Men naar nu det ærede Medlem“ — det var det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) — „saa siger til mig, om jeg vil være med til atter at gaa til en Petroleumstold og til atter at forhøje Kaffetolden, vil jeg sige: Absolut Nej, for jeg er fuldkommen overbevist om, at lægger man nu paa Petroleum, saa komme Forbrugerne sikkert til at betale den Toldforhøjelse, og det vil da sikkert være en højst uheldig Forholdsregel at gaa til.“ Overfor Ølskat og Brændevinsskat har den samme Mand taget Afstand ud fra lignende Betragtninger. De ville her se Forskellen. Fra begge Sider er der anført nogle uimodsigelige Betragtninger om, at det er lettere at betale den indirekte end den direkte Skat. Naar den radikale Finansminister siger det, sige de Herrer, at det er Højrepolitik, skønt han ikke i Handling vil være med til at forhøje de indirekte Skatter, men naar de Herrer selv fremsætte saadanne Betragtninger og derefter i Handling forhøje de indirekte Skatter, erklære de, at det er Venstrepolitik.

Dernæst har man i denne Diskussion søgt tilbage i Fortiden og erklæret, at Ølskat og Brændevinsskat vare retfærdige Skatter, og det havde altid været Opfattelsen i Venstre. Jeg fristes til overfor den Tale at anvende et eneste Ord: Fabler. Naar jeg anvender dette Ord, er det, fordi dette Ord før en Gang er anvendt her i Tinget overfor en lignende Paastand; det var under Ølskattebehandlingen. Da var der et Medlem af den da-

værende moderate Gruppe, som henvendte sig til Venstre paastod, at Venstre havde været Tilhænger af Ølskattens Retfærdighed; saa svarede Berg — det staar i Tidenden —: Saa? og derpaa fortsatte vedkommende moderate Medlem: Ja, De har jo dog særlig udtalt Dem for, at Ølskatten var retfærdig, og derefter afbrød Berg, hvad der staar i Rigsdagstidenden, med dette kraftige Ord: Fabler! Jeg tror, at de Herrer skulle erindre disse Udtalelser af det gamle Venstres Fører, naar man nu rundt om i Landet vil køre op med, at Venstre har været en Tilhænger af Ølskattens Retfærdighed.

Man søger overalt for at finde Forsvar for sin Politik paa de indirekte Skatters Omraade. Det ærede Medlem fra Fredericia (Johs. Jensen) og andre have saaledes talt om, at der i Kommunerne opkræves indirekte Afgifter, og han talte om, at indirekte Afgifter opkræves paa Vand og Gas, og nævnedes f. Eks. Københavns Kommune. Jeg beder det ærede Medlem ikke blande Ting sammen, som overhovedet ikke kunne sammenstilles. Naar man vil tale om, hvad der er indirekte Afgifter eller ikke, er der følgende Hovedpunkt, som man maa tage med i Betragtning, nemlig hvorvidt det Omraade, hvorpaa Afgiften opkræves, er monopoliseret eller ikke. Hvis man vil herfra til Korsør og skal hurtigt frem, er man nødt til at bruge Statsbanerne, som have monopoliseret Kørselen herfra til Korsør. Man kan ikke komme udenom, derfor kan Staten diktere sine Afgifter for denne Jernbanekørsel. Man kan naturligvis til evig Tid tvistes om, hvorvidt det er en Skat eller ikke, men eet er givet: at i det Øjeblik Takstforhøjelsen kommer, føles den som en forhøjet Byrde paa samme Maade som en Skat. Men gaar man saa over til det, som de Herrer talte om for Københavns Kommunes Vedkommende, er Forholdet et helt andet. Der er Kommunen Producent og handler med Varer, der ikke ere monopoliserede, og hvorpaa Prisen bestemmes ud fra almindelige Handelssynspunkter. Man behøver aldeles ikke at købe sin Elektricitet hos Københavns Kommune. Man har Lov til selv at anlægge Elektricitetsværker, og mange have set deres Fordel derved, de have ogsaa Lov til at afhænde deres Elektricitet til andre. Paa samme Maade har man Lov til at producere Gas, paa hvilken Maade man vil; der er saaledes Acetylen-gasværker. Og endvidere er Elektricitet og Gas slet ikke de eneste Belysningsmidler, der er mange andre. I